

ŠmaRsko romanje se nadaljuje
Med zidanice in trte na Trško Goro od 5. do 9. julija 2025

Cerkev na Trški gori

Ko poletje pokaže svojo moč na prve julijske dni, mnogi že na plažah in dopustu. Takrat se romarji romarskega društva ŠmaR iz Žirov odpravimo na poseben obisk. Odidemo kar peš. In to ne v sosednjo župnijo, pač pa si vsako leto načrtujemo novo pot, dolgo, največkrat kar okoli petdnevno. Na obisk nas povabi navadno nebeška mati Marija in mi se povabilu radi odzovemo. Letos nas je k sebi povabila Marija, ki domuje v cerkvi njenega rojstva na Trški Gori nad Novim mestom. Kaj vse nas bo na tej poti čakalo, nismo vedeli, nekoliko več je o tem vedel Sebastjan Pagon in njegova Urška, ki sta si tudi zamislila načrt poti. Kaj pa se bo na poti zgodilo, pa ni vedel nihče, kajti pot je vedno nepredvidljiva, vsak korak je drugačen, vsak nas pelje k cilju. Ker pa se vsaka pot začne s prvim korakom, tako naj tudi tale zapis svoj začetek prične z zbiranjem nas romarjev v sobotnem jutru, 5.7.2025, pred cerkvijo svetega Martina v Žireh.

Natanko dvajset se nas je letos odločilo, da preizkusimo svojo telesno in duhovno kondicijo na kar zahtevni in dolgi poti proti Dolenjski. Na začetku naše poti nam je duhovni pomočnik mag. Franci Mihelčič podelil blagoslov in nam namenil lepe spodbudne besede. Sledilo je še fotografiranje za spomin in horuk, nahrbtnike na ramena in pot pod noge. Sprva še nekoliko zadržano in jutru primerno tiho smo jo mahnili po cesti proti Smrečju. Sonce ni skoparilo z

žarki, svoje so dodala tudi težka bremena na hrbtu in potne srage so kmalu polzele po čelu. V Smrečju je bila na vrsti jutranja kavica in kak grižljaj v usta, da ne bi že na začetku omagali. Nadaljevanje je bilo prijetnejše, saj je pot potekala navzdol proti Vrzdencu. Ker je Sebastjan »vodič od fare«, je našel tudi potko po gozdu. Ta je nekoliko ohladila potna telesa. Kmalu pa je bilo tega konec in na Vrzdencu se je pot pričela po asfaltu, ki je prijazen za avtomobile, za pešce pa malo manj. V Horjulu smo ob opoldanski molitvi naleteli na opazovalca, ki nas je povabil na šilce osvežitve in dodatne energije. No, dobrotniki spremljajo romarje na njihovi poti. Če pa to ni lepo! Kosilo smo si nato privoščili v Zaklancu, zatem pa v vročini nadaljevali pot po razgretem asfaltu proti cilju prvega dne, ki je bil v župnišču na Dobrovi. Po namestitvi in nakupu malice za naslednji dan smo prisostvovali sveti maši v prelepi cerkvi posvečeni Marijinemu vnebovzetju, imenovana tudi Marija v Leščevju. Utrujeni od preko 35 kilometrske poti smo kmalu zaspali na tleh tamkajšnjega župnišča. Naslednje jutro smo že zgodaj krenili na pot proti Barju in naprej proti Grosuplju. Pot ni vedno samo naprej, včasih je treba tudi obrniti in se vrniti ter nadaljevati v drugi smeri. Tudi nam se je to zgodilo. A romar pač ne obupa in vedno upa, da gre prav. Med potjo smo izvedeli žalostno novico, da je v Božje naročje v nedeljskem jutru odšel dolgoletni rovtarski župnik Janez Petrič. Njega smo se spomnili tudi v molitvi. To nalogo je vestno opravljala vso pot naša romarica Mici. Nedeljsko vročino je nekoliko ublažil žegen z neba v obliki kar izdatne pošiljke dežja. Tako kot je življenje sestavljeno iz delčkov, ki so bolj svetli in drugi temnejši, tako je bil tudi naš drugi dan romanja. Tudi prvi žulji so začeli »krasiti« marsikatero nogo. Ker pa smo solidarni, smo drug drugemu lajšali težave z obliži. Pri celjenju žuljev se je še posebej izkazala Mici, ki je bila dežurni kirurg in svojo nalogo je opravila z odliko. Še pred ciljem v Grosuplju nam je Silvo predstavil dobrotnika, ki sta nam spet nekoliko popravila deževni vtis. Po nekaj požirkih smo pot nadaljevali proti cerkvi svetega Mihaela. V Grosuplju slušbuje najbolj znani slovenski župnik Martin Golob, ki je postal kot nekakšna ikona, kjer se prikaže. Nam se ni prikazal takoj, saj je prisostvoval prekrasni slovesnosti- novi maši brata Matije. Vidno utrujen od obveznosti pa je prijazno pozdravil nas, romarje in daroval sveto mašo, ki jo je začinil z njemu značilnimi humornimi vložki. Ja, tudi pri maši se je dovoljeno kdaj nasmejati Martin to zna izvabiti iz vernikov. V zanimivi grosupeljski cerkvi smo s petjem in božjo besedo zaključili drugi dan romanja. Kljub povabilu župnika na slovesnost v Litijo, smo raje ostali v tamkajšnjem župnišču in si raje privoščili nekaj dobrega za pod zob. Ovinek do Litije bi bil kar prevelik zalogaj, čeprav mi nismo kar tako. Spanje ali le počitek je krojil noč in kmalu je jutranja zarja nakazala, da bo treba vzeti pot pod noge in zakorakati v tretji dan. Nebo ni nič kaj prijazno kazalo obraza, temni oblaki, napolnjeni s tako zelo potrebno tekočino v zadnjih dneh pa so nakazovali, da bodo kmalu spustili vsebino na nas. Čakala nas jo pot proti Velikemu Gabru. Ta dan je bil izjemno zanimiv. Po eni strani zaradi večkratnih neviht malce neprijeten, a po drugi strani so se naše vezi že močno utrdile in smo kot ena povezana družina strumno premagovali pot. A romar ima srečo tudi v obliki dobrotnikov ob poti. Tudi mi smo jo imeli in to res izjemno veliko. Kot naročeno je ob našem mimohodu na prag obcestne hiše stopila gospa in povprašala, če govorimo slovensko. Kajti v takem vremenu ne bi pričakovali, da bi se normalni domačini sprehajali z nahrbtniki na rami. A se je zmotila. Ponudila je šilce močnega proti prehladu in kratek postanek se je spremenil v daljši obisk in ogled zanimivosti, ki jih domači nudijo, od motorjev do zanimivega kozolca. Res prijetno srečanje. Celo pesem se je zaslišala iz naših grl, ne posebej uglasena, a kdor poje zlo ne misli in mi to zagotovo ne. Še kar nekaj kilometrov nas je ločilo od cilja in dež se je še kar zlival na nas. Streho smo pa vseeno

vedno našli in tisti tam zgoraj je poskrbel, da je vsebina oblakov padala takrat, ko je bilo blizu zatočišče. Zelo zanimivo in lepo je bilo ob naši poti opazovati zrela žitna polja in pohvalno je, da pšenica v taki količini še vedno krasi našo zemljo, kajti pšenica je res najlepši cvet. Vas Veliki Gaber nas je očarala s svojo lepoto, predvsem pa z gostoljubnimi domačini. Njihova prijaznost nas je navdušila in malce smo nekateri pozabili na zoprne pritikline na nogah v obliki žuljev. Dan oziroma večer pa je zaznamovalo prenočevanje pod kozolcem. To ne bi bilo nič posebnega, celo zelo romantično bi bilo, če ne bi noč zaznamovala nevihta, pihanje in ohlajeno ozračje. Tako je pač življenje, enkrat mirno, drugič burno in razburkano, lahkotno ali prežeto s težavami. Če je v človeku prisoten pozitiven duh, vera v dobro in občutek za sočloveka, potem tudi še tako velika težava postane lažja. Cilj je bil vedno bližji, a dogodivščin še ni bilo konec. V bližini je namreč kraj, znan predvsem iz leta, ko je Slovenija stopala na svojo samostojno pot, kraj, kjer se je bila bitka in so padle tudi žrtve. To je Medvedjek. Zdaj na te dogodke spominja le še spominski park in oklepno vozilo, ki ga lahko opazimo tudi med vožnjo po avtocesti. Mi pa smo imeli priložnost izvedeti o tem še več, saj nam je predsednik OZVVS Trebnje, veteran Zvone Marolt na kratko predstavil zgodovinske dogodke iz leta 1991. Res izjemna sreča je bila takrat, da se plameni vojne niso še bolj razširili. Skozi Trebnje smo bolj ali manj skoraj plavali, saj je dež lil kot bi hotel dokazati, da še ni pozabil na svoje delo. A tudi to je za nekaj dobro. Med hojo namreč nismo mogli govoriti drug z drugim lahko pa smo govorili v mislih sami s seboj in imeli čas za poglobitev vase. Meni je na misel prišla primerjava med težkim nahrbtnikom in satanom. Vedno znova nas tišči k tlom, tako kot nas satan hoče prepričati, da odnehamo hoditi po božji poti. A mi se ne damo, težak nahrbtnik postane lažji, če smo notranje močni, verujemo v svojo moč in v moč naše vere. To nas drži pokonci in ne obupamo. Res je zadnje dni nahrbtnik postajal vedno lažji, čeprav so bile noge že malo utrujene. Kosilo, molitev in zopet je posijalo sonce. Kot sonce pa je posijala tudi izjemna in prijazna gospa, ki nas je med našim potovanjem povabila na svoj letni vrtiček in postregla z domačimi dobrotami in kavico. Gospa Breda je učiteljica v pokoju in v tistih nekaj minutah pri njej smo občutili, kako spoštovanja vredna je ta gospa. Kako nalezljiv je njen smeh, kako veliko ljubezni do svojih staršev premore, celo knjigi jima je napisala. Taki ljudje krasijo naš planet, ko bi jih le veliko bilo takšnih. Hvala, draga »tršica« Breda! Nekaj kilometrov nas je še ločilo od cilja četrtega dne, vreme pa zopet lepo, s soncem obsijano, kot bi hotelo dokazati, da nas je tudi na ta način preizkušalo te dneve. Na klančku pa je pred nami že bilo opaziti veliko stavbo bivše šole, kjer je bilo naše zadnje romarsko spanje. Presenečenj pa še ni bilo konec. Naš romar Silvo nas je presenetil v obliki dobrot, ki jih je na naše tokratno postajališče pripeljal njegov sin, ki je tu v bližini našel svojo življenjsko spremljevalko in skupaj s sinčkom so nam popestrili večer. Silvo, kljub žuljem, ki so ti krasili podplate, si večkrat poskrbel za prijeno presenečenje! Spanje sicer ni bilo posebej udobno, saj trda tla za naše nekoliko zrelejši kosti niso ravno božajoča, a misel, da naslednji dan krenemo le nekaj kilometrov stran na naš cilj je dala moč in vztrajnost tudi ta večer. Jutro je nudilo lepšo podobo, saj je sonce posijalo izza obzorja in po jutranji kavici in zajtrku iz nahrbtnikov je naš korak krenil v klanec, ki jih na naši tokratni poti ni bilo prav veliko. O, kako je bilo lepo stopati vedno višje in opazovati svet pod seboj. Kako lepi razgledi po naši prelepi Dolenjski vse tja do kočevskih gozdov, pa novomeške doline in celo tja do hrvaške se je videlo. Pred nami pa so se razprostirali vinogradi, obloženi sedaj še z zelenimi grozdi, ki bodo kot kaže letos obilni. Med vinogradi pa kot bele golobice stojijo zidanice, čeprav je bilo opaziti tudi nekaj opuščenih, kar da misliti, da je verjetno zmanjkalo naslednikov ali pa za to nimajo več interesa.

Po le nekaj kilometrih smo pred seboj že lahko ugledali zvonik cerkve, kamor smo bili namenjeni. A smo že tu, je bilo slišati iz prenekaterih ust. Zanimivo, kako po tako dolgi poti sreča zaigra v srcih in pozabi na vse tegobe, ko zagleda cilj pred seboj. Pred cerkvijo posvečeno Marijinemu rojstvu na Trški Gori smo si segli v roke in se objeli, kot bi hoteli dokazati, kako zelo smo se povezali te dni in kako lepo nam je bili hoditi skupaj. Lepote smo še nekaj časa lahko opazovali, zbirali vtise in se predajali sončnim žarkom. Po klancu pa so že priromali naši prijatelji, ki so prispeli do vznožja z avtobusom. Z njimi je prišel gospod župnik Andrej Jemec, ki je daroval sveto mašo v prelepi cerkvi in nam ob koncu tudi povedal o njej kar nekaj zanimivosti. Cerkev krasijo obnovljeni altarji, stropne freske in čudovit kip Matere Božje. Sledila je še zahvala našega božjepotnika Matjaža in vodje Sebastjana. Skupaj smo se odpravili proti avtobusu in na asfaltu smo lahko opazili napise z imeni nedavno končane dirke po Sloveniji, katere eden od ciljev je bila tudi Trška Gora. Ja, tudi kolesarji lahko dokazujejo, kako je potrebno za vrh vložiti obilo truda. Avtobus nas je nato odpeljal do Otočca na kosilo. Ko so bili tudi želodci napolnjeni s telesno hrano, smo vsak s svojimi mislimi potovali proti domu in od daleč opazovali poti, po katerih smo še pred kratkim korakali peš. Ali smo to res prehodili, se je slišalo med nami. Da, res je. In zopet še trdneje utrdili naše vezi. Kot se šmarnice lahko povežejo v en lep šopek, tako smo ŠmaRji povezani v prelep šopek. Letos so ga krasili: Sebastjan, Urška, Marjan, Branko, Marta, Silva, Marija, Srečko, Mari, Metka, Silvo, Martina, Valja, Mici, še ena Marija, Peter, Miran, Kristina, Martina in Franci. Ni besed, ki lahko povedale in roke, ki bi lahko napisale kako veliko bogastvo je, če imaš take ljudi okoli sebe. Preproste, a tako notranje bogate. Med nami ni nikakršnih ovir, vsi delamo za vse, vsi skrbimo drug za drugega. Hvala, da ste! Srčna hvala pa velja Sebastjanu in Urški, ki vedno znova dokazujeta, kako zelo znata povezovati ljudi med seboj s svojim zgledom, besedo in dejanji. Sebastjan, hvala za vodenje po poteh in brezpotjih, Urška, hvala za fotografije, kljub z žulji obloženimi podplati si uspela narediti to, kar ti je bilo zaupano. Dragi romarji, čudoviti ste! Še naprej naj nas združuje medsebojna povezanost, ljubezen do bližnjega in predvsem čut za solidarnost, sočloveka. Tisti, ki od zgoraj gleda doli na nas in nebeška mati pa nas bosta še naprej varno vodila, naj si bo na skupnih ali posameznih poteh. Tudi ŠmaRjeve zvezdice, ki so že na nebu gotovo z veseljem spremljajo naše poti in molijo za nas. Pozdrav tudi tja na ono sran mavrice. Naj bo poletje prežeto s samimi lepimi stvarmi, za katere smo prosili na naši tokratni poti.

zapisala

Metka Bogataj

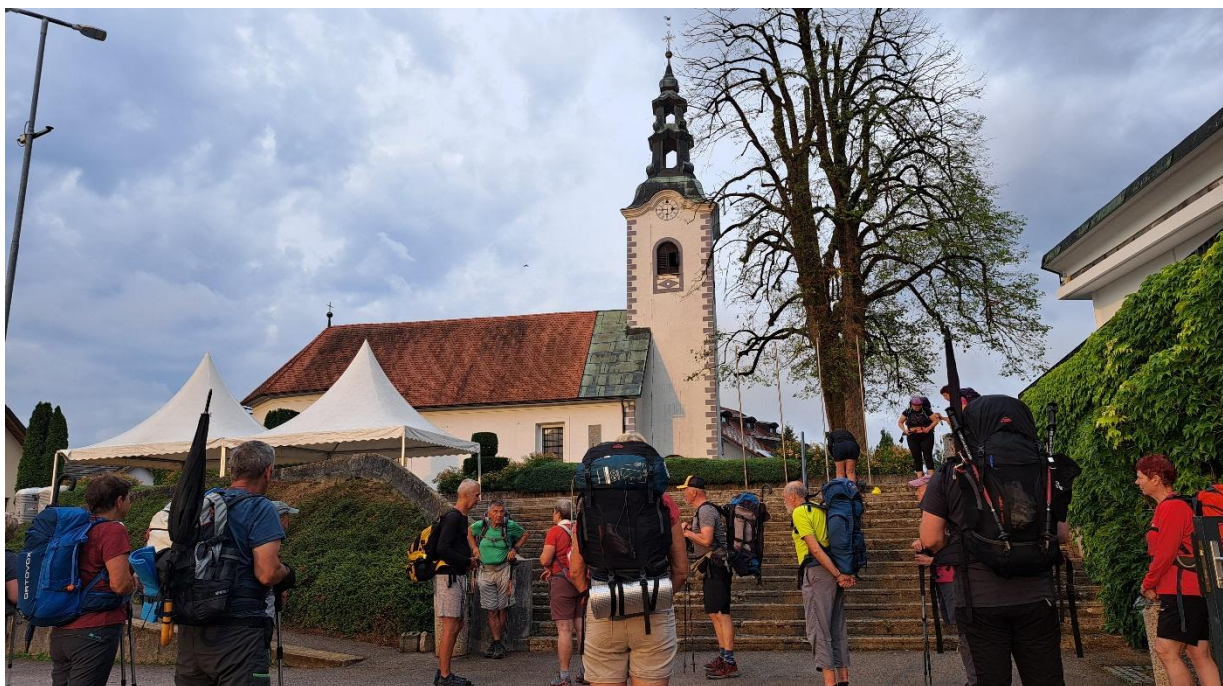
Začetek romanja z blagoslovom v farni cerkvi sv Martina

Prvi dan romanja

Drugi dan romanja

Tretji dan romanja

Četrty dan

Konec romanja